

VII

Късно веке става!
Време е за сънъ,
Менъ ми се доспава:
Изъ театра вѣнъ!

Ламби, свѣтятъ, бляскать.
Улици гърмятъ,
Камшицитѣ пляскать,
Каруци трѣшжтъ.

Пиенци лудувать,
Народъ кат' порой,
Биржаритѣ псувать,
Викъ, плясъкъ и бой.

Братъ губи сѣстра си,
А майка — синьтъ,
Тозъ пуца жена си,
А тя — пакъ мъжътъ.

Но ней се обажда
Конте изведнѣжъ
И нѣжно замяща
Любезниятъ мъжъ!

VIII

Но вечъ толкосъ стига!
Сбогомъ, Букурещъ!
Не остана книга;
Щъ си идъ пѣшь!

Въ тѣбъ отъ тваръ се лесно
Виждамъ отърванъ,
Казвамъ си го честно:
Нѣмамъ нито банъ!